

vegyes hadvezet

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

EMLÉKIRATA

A TÖRVÉNYHOZÁS MINDKÉT HÁZÁHOZ A
MAGYAR ERDŐGAZDASÁG FEJLESZTÉSE
ÉS VÉDELME ÉRDEKÉBEN SZÜKSÉGES
INTÉZKEDÉSEK TÁRGYÁBAN

B U D A P E S T, 1933

STÁDIUM SAJTÓVÁLLALAT RÉSZVÉNYTÁRSASÁG VI., RÓZSA-U, 111.

OEE Könyvtár
Áll.E.H. 2021Lejtári szám: 1481 / 2021
Csoport szám: III
Rektári jelzet: S. III. VI

Súlyos gazdasági viszonyok között eltelt évek adatai és eredményei legalkalmasabbak annak a szerepnek a megállapítására, amelyet egyes gazdasági ágak a nemzet életében betölteni hivatottak.

Különösen áll ez a mostani időkről. Egyrészt a rendkívüli pénzügyi viszonyok által a magán- és közgazdaságban felidézett kényszerű takarékoság, másrészt az önellátásra való törekvéből folyó elzárkózás és a nemzetközi forgalom nehézségei a fogyasztást mindenütt arra a legcsekélyebb mértékre szorították le, amely mellett az élet még egyáltalán fenntartható.

Ezeknek az időknek a gazdasági adatai mutatják azt a minimumot, amire gazdasági életünknek egyes cikkekben, termékekben minden körülmények között feltétlenül szüksége van.

De ezek mutatják meg termésfeleslegeinknek azt a mennyiségét és értékét is, aminek a szomszédos vagy távolabb fekvő országokban való elhelyezésére minden körülmények között számíthatunk.

Ezek a gazdasági eredmények jelölik meg azt az utat, amelyik a gazdasági függetlenséghez vezet. Mert kétségtelen, hogy csak az az ország lehet gazdaságilag független, amelyik a legegyszerűbb fennmaradásához nélkülözhetetlen szükségleti cikkek túlnyomóan nagy részét maga tudja előállítani.

Csak azt a gazdaságpolitikát ismerhetjük el ezért helyesnek, amelyik — ha mindent elkövet is a feltétlenül szükséges nemzetközi kapcsolatok fenntartása és kifejlesztése érdekében, — legfőbb gondját azoknak a termelési ágaknak a fejlesztésére fordítja, amelyeknek termékeire a gazdasági élet feltétlenül rá van utalva, amelyeknek fejlesztése új munkaalkalmak létesítésére és így újabb embertömegek foglalkoztatására és ellátására nyújt módot.

Az Országos Erdészeti Egyesület évek óta hangoztatja már azt a fontos szerepet, amelyet a magyar erdőgazdaság az

ország életében éppen ebből a szempontból betölteni hivatott.

Kedvező és kedvezőtlen gazdasági évek tízéves átlagadataival mutattunk már rá arra, hogy fabehozatalunk átlagos értéke messze túlhaladta a a legfontosabb mezőgazdasági vagy ipari termékek bármelyikének a kivitelénél elért eredményeket.

A legutolsó, 1932. év első kilenc hónapjának a nemzetközi forgalomra vonatkozó adatai még sötétebb színekkel festik alá ezt a képet. Még kiáltóbban mutatnak rá ezek az adatok arra, mennyire hibás volt az előző kormányzatok látszólagos takarékosága, amellyel minden anyagi eszközt megtagadtak az erdőgazdaság fejlesztésére irányuló törekvésektől.

A statisztikai hivatal által kibocsátott hivatalos kiadmányok adatai szerint fa- és faszénbehozatalunk az 1932. év január—szeptember hónapjaiban 30.3 millió pengőt tett ki.

Ez az összeg az említett kilenc hónap alatt 244 millió pengőre rúgó összes behozatalának 12.4%-a.

Ha pedig még hozzászámítjuk azt a 17 millió pengőt jóval meghaladó értéket, amit papírban és faipari termékekben hoztunk be, akkor ez az összeg 48 millió pengőre, összes behozatalunknak kerekén 20%-ára emelkedik.

Próbáljuk most már ezeket az adatokat összehasonlítani egynéhány mezőgazdasági és ipari termelési ág kiviteli mérlegével.

I.

Búzakivitelünk 17,663.000 P

Liszt „ 10,045.000 P

Összesen: 27,708.000 P

értéket képviselt, tehát a búza- és lisztkivitel értéke együttesen is alatta marad a fabehozatalénak.

II. Nézzük a sertéstenyésztés mérlegét.

Kivitelünk sertésekben 13,711.000 P

Zsír és szalonnában 2,624.000 P

Friss és készített húsban 2,482.000 P

Szalámi és kolbászban 2,132.000 P

Összesen: 20,949.000 P

tett ki.

III. Szarvasmarhatenyésztésünk kivitele:

Szarvasmarhákban	13,227.000 P
Friss vajban	2,831.000 P
Összesen:	16,058.000 P

IV. A baromfitenyésztés kivitele:

Baromfiban	13,256.000 P
Tollban	5,015.000 P
Tojásban	4,717.000 P
Összesen:	22,988.000 P

V. Vegyük ide még a legfontosabb nehézipar, a vas- és gépipar adatait.

Kivittünk:

Villamosgépek és készülékekben	14,748.000 P
Vasúti kocsikban	5,863.000 P
Vasárukban	5,006.000 P
Vas félgyártmányokban	3,357.000 P
Gépek és készülékekben	3,259.000 P
Összesen:	32,233.000 P

értéket.

Ebből az összegből azonban le kell vonni a javítás céljából behozott vasúti kocsik teljes értékét, 3,820.000 pengőt, ami a kivitel értékét már 28,403.000 pengőre csökkenti.

Számottevő mértékben terheli ezt a kiviteli egyenleget a külföldről behozott nyers fémek 6,195.000 pengőt, valamint a behozott szén és koksznak 7,763.000 pengőt, összesen 14,958.000 pengőt kitevő értékéből a kivitt áruk előállítására felhasznált rész. Ha ezt csak az enemű behozatal 20%-ával értékeljük is, újabb 3 millió pengővel csökken a nehézipari kivitel értéke, s az ilyenformán 25,403.000 pengőre esik vissza.

Pedig ebből az értékből is levonásba kellene még hozni a gépek és készülékek, vasárúk, valamint a villamosgépek és készülékek 11,783.000 pengővel kitüntetett behozatali értékének azt a részét, ami a kereskedelem útján csak mint átmeneti (tranzitó-) áru érintette Magyarországot, s csupán néhány nagyüzemnek vagy nagykereskedőnek nyújtott némi hasznot.

Hol maradnak ezek a számok a fabehozatal számadatai

mögött, dacára annak, hogy fabehozatalunk az 1929. évvel szemben 74%-kal csökkent?

Pedig itt még egy körülményt kell figyelemre méltatni.

Az 1930—31. és 1931—32. évek telén a magyar erdőgazdaság termelését igen jelentős mértékben fokozta, úgy, hogy az 1932. év alatt kb. 26 millió pengővel nagyobb értékű faanyagot dobott piacra, mint 1929-ben.

Enélkül az erőfeszítés nélkül a fa- és faszénbehozatal meghaladta volna az 57 millió pengőt, a behozott papír- és faipari termékek értékével együtt pedig a 74 millió pengőt.

Hová esnek ezek mellett a számok mellett vissza az egyes mezőgazdasági termelési ágak kiviteli eredményei?

Pedig ez a kép a jövőre nézve nem világosabb lesz, hanem sötétebb.

Szemtermelésünk és állattenyésztésünk kiviteli lehetőségei csökkennek.

Hiszen azok az államok, ahová ez a kivitelünk irányul, mindent elkövetnek saját mezőgazdasági termelésük és állattenyésztésük fokozására.

Ebből a szempontból egy-két év céltudatos munkája halálos csapást mérhet a magyar kivitelre.

Talán elég lesz példának felhozni az olasz „battiglia di grano”-t, vagy az osztrák állattenyésztés térfoglalását saját, belföldi piacain.

Ezzel szemben a magyar erdőgazdaság különleges intézkedések nélkül nem bírja és nem bírhatja a termelés mai fokozott ütemét.

Ha nem követünk el mindent az erdők szaporítása és a meglévő erdők jobbkarbahozatala érdekében, akkor a magyar termelés két éven belül a régi csekély mértékre fog visszaesni.

Nem akarjuk itt felhozni azokat a közegészségügyi és egyéb előnyöket, amivel az erdők szaporítása, különösen az Alföldön járna.

Csak arra akarunk rámutatni, hogy a csonka ország területén ma sok százezer hold olyan föld van, amelyik nagy átlagban alig hozza meg a ráeső közterhek értékét, holott beerdősítve már aránylag rövidebb időn belül biztos és számottevő

jövedelmet nyújtana a tulajdonosnak, s a munkáskezek ezreinek adna — különösen télen át — foglalkozást.

A helyes politika leglényegesebb alkotóeleme, az előrelátás követelné meg azt, hogy ezzel a kérdéssel a kormányzat a legbehatóbban foglalkozzék.

A statisztika megcáfolhatatlan adataival igazoltuk, hogy az erdőben való szegénységünk következtében mellőzhetetlen nagymértékű fabehozatalunk az, ami külkereskedelmi mérlegünk egyensúlyát jó és rossz esztendőkből egyaránt felbillenti.

Sőt, a mostani nehéz gazdasági viszonyok azt igazolják, hogy ez a káros hatás a mai rendszer mellett nem csökken, de emelkedni fog.

Mindenki tudja, hogy az erdőgazdaság terén nem lehet olyan rövid időn belül eredményt elérni, mint a mezőgazdaság, állattenyésztés vagy az ipar egyes ágaiban.

Itt csak előre megszabott munkaterv és annak pontos, céltudatos keresztülvitele segíthet.

Itt nincs konjunkturális haszonra kilátás, amelyik a magántőkét erre a munkatérre csábítsa.

A gazdasági élet egyik legjelentősebb hatótényezője, az emberi kapzsiság és pénzéhség itt kielégítést nem találhat.

Az az osztály pedig, amelyiknek a kezén a helyes politika elengedhetetlen kelléke, a meglévő erdő- és a beerdősítendő földterület van: a birtokososztály a legsúlyosabb anyagi nehézséggel küzd.

Nincs tehát itt más segítség, mint előrelátó, céltudatos, józan gazdaságpolitika az államhatalom részéről.

Mit látunk azonban ezzel szemben?

Tételes törvény írja elő az Alföld fásítását és a kopárok beerdősítését. Öt évvel ezelőtt kormányprogram készült 15 éves kerettel, évi 1.5 millió pengő költségzükséglettel.

Hiú ábránd és üres puffogatás azonban mind a kettő, mert a végrehajtáshoz szükséges anyagi eszközöket évről-évre nagyobb mértékben vonták el.

Sőt, elbocsátották azt a személyzetet, amelyik az előkészítő munkát végezte.

Minden kilátás megvan tehát arra, hogy nemcsak a közel-

jövőben nem történik semmi, de az eddig elért eredmények számottevő része is kárbavész.

A csonka ország faszükséglete még a maihoz hasonló nyomorúságos esztendőben is 6.5—7 millió tömör m³-t, kedvezőbb viszonyok között pedig meghaladja a 9 millió tömör m³-t.

Kereken 2 millió kat. holdra tehető meglévő erdőterületünk évi fatermése — hacsak a megfelelő intézkedéseket nem foganatosítjuk — alig haladja meg a 2 millió tömör m³-t.

Pedig megfelelő intézkedéssel néhány évtized alatt ennek a háromszorosát tudnánk legalább is elérni.

Legalább 5—600.000 kat. hold olyan kopár- és homokterületünk van, amit észszerűen nem volna szabad másra, mint erdőgazdaságra használni.

Ennek a fatermése pedig újabb 1.5 millió tömör m³-t tehetne évenként.

Legalább ugyanennyire becsülhetjük azt a fatömeget, amit a kisebb gazdasági fásítások és megfelelő fasorok telepítése által évente a fogyasztásnak lehetne juttatni.

Ha nem pocsékoltuk volna el a legközelebbi múlt 12 évét, ma már legalább évi 1.5 millió tömör m³-rel több volna a magyar erdők termése, tehát 15—18%-kal tudtuk volna már állandóan apasztani csak ezen a címen a behozatalt.

Sőt állandósítani tudnánk ezzel a fokozottabb termelést a magyar erdőkben, ami megint évente legalább 1 millió tömör m³-t jelentene már a legközelebbi években is.

A vasúti feladóállomásokon fizetett faárakkal számítva, ez legalább évi 30—40 millió pengőt tesz ki, amit a sárba hajítottunk azzal, hogy évi 1.5—2 millió pengő nem jutott a legszükségesebb, feltétlenül jövedelmező és legnagyobb részben feltétlen bizonyossággal visszatérülő beruházásokra.

Ha van a közelmúltnak mulasztása, amelyik bűn a magyar jövővel szemben, úgy ez az.

Sőt az erdőgazdaság a közelmúltban nemhogy védelemben részesült volna, de kifejezetten háttérbe szorult a külföldi termeléssel szemben.

Akkor, amikor egy gramm búzát vagy lisztet, egy tojást, vagy egy szopós malacot sem tudunk kivinni a külföldre súlyos vám nélkül, amikor 30—300%-os vámok védik még az olyan

iparágakat is, amelyek egy garas ára magyar anyagot sem vesznek át, s alig foglalkoztatnak néhány munkást: ugyanakkor az összes külföldi műfatermékek vámmentesen özönlenek be az országba, sőt még a forgalmi adó fizetése alól is felvannak mentve, s csupán a tüzfánál sikerült az utolsó években a vám és a forgalmi adó kirovását kierőszakolni.

Hiába mutattunk rá arra, hogy a vámnak és a forgalmi adónak a kirovása nem fogja a fogyasztást terhelni.

Hiába igazoltuk ezt a tüzifa példájával, amelynek ára a vám és a forgalmi adó, a magyar fára adott tarifakedvezmény bevezetése óta kb. 25%-ot csökkent.

Hiába mutattunk rá arra, hogy a műfatermékek autonóm vámtételeinek életbeléptetése a leghatalmasabb fegyver lesz a magyar kormány kezében az osztrák, cseh és román vámtárgyalásoknál.

Hiába hivatkoztunk arra, hogy a kormányzat eljárása megöli a magyar fűrészipart és 8—10 millió pengő munkabért von el évente a magyar munkáskezektől.

Sőt, ami legcsodálatosabb, hiába hivatkoztunk arra is, hogy ez igen jelentős, súlyos milliókra menő bevételt jelent az államkincstár részére.

Az ipari és részben kereskedői körök állandó ellenzésével kerültünk szembe, s mi maradtunk a vesztesek.

Vesztesek maradtunk, bár számadatokkal mutattuk ki, miszerint a megterhelés, amit a vám és forgalmi adó bevezetése jelent, az ipari termelés haszontételeinek csak töredék százalékait tenné ki.

Az indok az volt, hogy szükségleti cikkeknel nem lehet a fogyasztást megdrágítani.

És vajjon a külföld által a mi mezőgazdasági termékeinkre kivetett vámok nem drágították-e az ottani fogyasztást? Pedig ők is csak azért engedték be a mi termékeinket, mert ugyanolyan szükségük volt rá, mint nekünk a műfára.

Vagy a mi ipari és egyéb vámjaink nem drágították-e sokkal jobban a megélhetést, a közfogyasztást, mint az erdőgazdaság érdekében általunk kért minimális műfavámok?

A kölcsönösség, a célszerűség, a jelen és a jövő érdeke egyaránt megkívánták volna azok életbeléptetését, mert leg-

nagyobb fogyasztó szomszédállamaink gazdasági életében a fa azt a szerepet viszi, amit nálunk a búza!

És mégsem történt semmi!

Majdnem nyílt felhívásként hangzott el a kijelentés, hogy jelöljünk meg új jövedelmi forrásokat, amelyekből az erdőgazdasági kérdések megoldásához szükséges anyagi eszközöket elő lehet teremteni.

Mi megjelöltük a külföldi fatermékek vámját és forgalmi adóját, mint olyat, amelyikből a szükséges hitelösszeg sokszorosát lehet előteremteni.

Az eredmény pedig az volt, hogy a megjelölt új bevételi forrás nagyobb részét, a műfavámot és a forgalmi adót, az államkincstár egyáltalán nem vette igénybe, a tűzifánál e címen befolyt és az évi 1.5 millió pengőt meghaladó jövedelemből pedig nem jutott egy fillér sem a magyar erdőgazdaság fejlesztésére.

Nem kívánunk itt példaképen Németországra hivatkozni, amelyik már egy évszázad óta bölcsője a rendszeres erdőgazdálkodás legtöbb kezdeményezésének. Nem kívánunk a francia példára sem utalni, ahol már évszázados multa tekint vissza az a céltudatos állami akció, amely a napoleoni háborúkat követő idők erdőpusztításait akarja rekonstruálni.

De rá kell mutatnunk két olyan példára, amelyeket a háborús idők közvetlen tanulságai váltottak ki Európa tán gazdaságilag legerősebb régi államánál, Angliánál, s a nemzeti fejlődésnek tán soha el nem érhető példáját mutató Olaszországnál.

Anglia gyarmati erdőségeinek területe legalább tízszerese Csonka-Magyarország összes területének.

Mégis a háborút követő első 10 esztendőben 3.5 millió angol fontot fordítottak egy külön megszervezett bizottság útján új erdők telepítésére, magában az anyaországban.

Mikor pedig 1929-ben a bizottság első tízéves megbízatása lejárt, nemhogy beszüntették volna a munkát, de a következő tíz évre 9 millió fontsterlinget, vagyis az előző tételnek közel a háromszorosát bocsátották az erdősítés céljaira a bizottság rendelkezésére.

1930 tavaszán itt járt nálunk az olasz földművelésügyi miniszter.

Nálunk, a par excellence gabonatermelő országban nem a „battiglia di grano” világraszóló eredményéről számolt be. De büszkén hivatkozott az olasz erdősítési programra! Ahol két év alatt ötezer embert állítottak állandó alkalmazott gyanánt ennek a programnak a szolgálatába! 54 millió pengőt áldoztak rá ugyancsak két év alatt, s a miniszter mégis azt állapította meg, hogy ez mind kevés.

Fájó szívvel idézzük itt azt a célkitűzést, amit ennek a kérdésnek az elbírálásánál szem előtt tart — a miniszter saját szavai szerint — az az Olaszország, amelyik a háború során több erdőt nyert az elfoglalt területeken, mint amennyi a csonka ország egész erdőterülete.

„A mi hegyeinknek erős és egészséges lakosságnak kell megélhetést nyújtaniok, annak a lakosságnak, amelyet az ország inkább a maga határai között akar megőrizni, mintsem hogy más nemzetek kihasználásának engedje át azt.

Ezt a demokratikus célt és a nemzet összes erőinek kihasználását célozzák a fasiszta kormány intézkedései.

Országunk határain belül 41 millió főnyi lakosságot jóval túlhaladó nagyobb népességet alkalmas befogadni és ellátni.”

Pedig azt hisszük, mi is elmondhatnók a magyar Alföldről azt, de még a magyar dombvidékről is, amit az olasz miniszter mondott az ő hegyvidékükről.

Tüdővész, kivándorlás, téli munkátlanság, ipari foglalkozás lehetetlensége, mind olyan veszedelmek, amelyeknek megszüntetésére a helyes erdőgazdasági program volna egyik legjobb orvosság.

Az összeomlást követő időkben, mikor a szomszéd államokkal minden forgalom elakadt, az erdőgazdasági termelés fejletlensége, általános fahiányunk volt a rendes gazdasági élet megindulásának egyik legnagyobb akadálya.

Állami intézményeink, iparvállalataink egyaránt kényszerintézkedéseket követeltek az erdőgazdasággal szemben, hogy legelemibb szükségleteiket itt benn fedezni tudják.

És nem eredmény nélkül.

A magyar erdőgazdaság a kényszerintézkedések béklyói-

ban nyögött akkor is, amikor az ipar és mezőgazdaság vígan aratták a konjunktúras termelés gyümölcseit.

Teljesen megváltozott azonban a kép, mihelyst a határok megnyíltak.

A nemzetközi kereskedelem valósággal elárasztotta a piacot az utódállamok fatermékeivel, s a „magyar” feldolgozóipar és fogyasztás egyszerűen nem vette át a magyar erdőgazdaság termelvényeit.

Még az elemi közszükségletet alkotó tűzifával is odajutottunk, hogy az 1930. év végéig több mint 40.000 vasúti kocsi-rakomány eladatlan készletünk gyűlt össze, jóllehet behozatalunk öt éven át 120.000 és 170.000 vagon között mozgott.

A magyar erdőgazdaság szívós kitartással iparkodott termelését fejleszteni, pedig ugyanekkor kétségbeesett küzdelmet kellett folytatnia még azért is, hogy a közszállításokban megfelelő részesedéshez jusson.

A vám- és tarifavédelemre irányuló minden törekvése hajótörést szenvedett az érdekeltek és kormánytényezők egyértelmű kijelentésén, hogy „nem lehet az ipari termelést megdrágítani.”

Nyílt titok, hogy homokra épített vár az olyan iparágak túlzott fejlesztése, amelynek nyersanyagszükségletét feltétlenül külföldről kell beszerezni.

Nem is kell háború, csak megfelelő kiviteli tilalmak vagy kiviteli illetékek és a nyersanyagot termelő országok megfojthatják az illető iparágat.

Anglia, Németország, amelyeket részben vagy egészben szabad tengerek határolnak, mindent elkövetnek ma is, hogy erdőgazdaságuk terjedelmét és termelőképességét fokozzák.

A német nagyipar jelentős áldozatokat hoz, hogy nyersanyagszükségletét otthon tudja fedezni. Anyagilag támogatja a tudományos és gyakorlati erdőgazdasági kísérleteket és jelentős áldozatokat hoz a hazai termelés fokozása érdekében.

Ezzel szemben a magyar ipar közel egy évtized óta akadályozza meg azt, hogy a magyar műfatermelés és fűrészipar, ha nem védelemben, de legalább egyenlő elbánásban részesüljön a tőlünk elrabolt területek hasonló termeléseivel szemben.

Elég sajnálatos, hogy kormánytámogatással sikerült e ré-

ven a magyar műfatermelést és fűrészipart majdnem teljesen tönkretennie.

Még ma is akárhányszor kell a magyar termelésnek hosszas harcokat folytatnia azért, hogy a behozatal korlátozása révén el tudja helyezni a magyar fogyasztásban a külföldivel azonos termékeit.

Nem az lett volna-e a legtermészetesebb, ha kormányzat és ipari érdekelttség vállvetett munkával törekedtek volna arra, hogy a nélkülözhetetlen nyersanyag belföldön való termelését minden eszközzel lehetővé tegyék?

S ennek éppen az ellenkezője történt.

Nyíltan megismételjük, hogy a vámnak és forgalmiadónak az összes fatermékekre való kiterjesztése a magyar fogyasztás megdrágítása nélkül is a kormányzat kezébe juttatta volna a szükséges eszközöket, s amellet, hogy az államkincstárnak az elmúlt évtized alatt a 100 millió pengőt meghaladó jövedelmet juttatott volna, legalább ugyanennyi munkabért és anyagárat takarított volna meg a magyar gazdasági élet javára.

Még adópolitikánk és hitelviszonyaink is teljesen erdőgazdaságellenesek.

Az ipari vagy kereskedelmi vállalat, amely jövedelmet nem hoz, mentesül a közvetlen adózás alól.

Az erdőgazdaság, amely akárhányszor állami beavatkozás következtében közérdekből nem vehető jövedelmezőleg igénybe, ezen a címen nem tarthat igényt egy fillérszerű adóelengedésre sem.

A birtokos, aki maga jószántából telepít új erdőt azért, hogy a köz érdekében is álló munkájával egyidejűleg évekre lemond a beerdősített ingatlan jövedelmeiről, csak az esetben számíthat adókedvezményre, ha birtoka az Alföld-fásításra vonatkozó törvény hatálya alá vonható, s az abban előírt súlyos kötelezettségeket vállalja.

Azt lehetne hinni, hogy a termelt fa, ami belföldi szükségletünk kielégítésére sem elegendő, aminek ára megfelelő kormányintézkedések esetén független a világpiaci áráktól, aminek tehát a belföldön feltétlenül megfelelő piacot kell találnia, hitelképes.

Ezzel szemben a hitelképesség hiánya az utóbbi hónapok-

ban már annyira leszorította a magyar fatermékek árát, hogy rövidesen lehetetlenné válik a magyar erdőgazdaság jövedelmezőségének fenntartása.

Véleményünk szerint a felelős tényezőkre nézve nem lehet közömbös, hogy a meglévő 2 millió kat. hold magyar erdő értéktelenné váljék.

Nem lehet közömbös, hogy a magyar termelés visszaesésével a munkáskezek tízezrei maradjanak foglalkozás nélkül, s ezzel egyidejűleg fabehozatalunk újból a 100 millió pengő fölé emelkedjék.

Nem lehet közömbös, hogy a magyar föld sok-százezer holdja paragon heverjen akkor, amikor aránylag csekély beruházás árán nemcsak maga válnék jövedelmező vagyontárggyá, de a többi terület termőképességének fokozásával, a téli munkaalkalmak szaporításával, új iparágak iétesítésének lehetővé tételével és a meglévők foglalkoztatásával a munkások tízezreinek juttatna gondtalan és biztos megélhetést.

Az Országos Erdészeti Egyesület már több ízben mutatott rá az eszközökre, amelyekkel ezek a célok minden nehézség nélkül elérhetők.

Ezek: az Alföld fásításának és a kopár területek erdősítésének felkarolása, új erdők telepítése, a meglévők átalakítása, a magyar fatermelés- és fűrésziparnak megfelelő vámok és forgalmiadók életbeléptetésével való védelmezése, a behozatal megfelelő korlátozása, az erdőgazdasági, illetőleg termelési hitel kérdésének és adórendszerünknek megfelelő rendezése.

Ezek az intézkedések biztosítják a kormányzat részére azokat az anyagi eszközöket is, amelyek a céltudatos erdőgazdasági politika folytatásához szükségesek.

Azok az intézkedések, amelyeket a kormányzat Egyesületünk kérésére és kezdeményezésére foganatosított, igazolták azt, hogy állításaink és következtetéseink helyesek, mert a hozzájuk fűzött várakozások és remények valóra váltak.

De amikor köszönettel elismerjük az eddig foganatosított hatékony és eredményes intézkedéseket, a legnagyobb aggodalommal látjuk azt a mostoha elbánást, amiben ennek a szétválaszthatatlan kérdés-komplexumnak a többi tételei részesülnek.

Az a körülmény, hogy ezen a téren nem lehet azonnal nagy

eredményeket elérni, sőt a tulajdonképpeni célt csak évtizedek szorgos munkájával tudjuk lépésről-lépésre megközelíteni, nem menthet föl bennünket a kötelezettség alól, hogy a munkálato-
kat azonnal megkezdjük.

Sőt éppen megfordítva. Az a sok 100 millióra menő vesz-
teség, amit a legközelebbi múlt 12 esztendő a magyar közgazda-
ságra ebből a szempontból jelent, csak parancsolóbb köteles-
ségünké teszi ezeknek a kérdéseknek a megfelelő felkarolását.

Senki sem veheti le a mai nemzedékről a felelősséget, hogy
hegyvidékünk elvesztésével a faellátás szempontjából ilyen ka-
tasztrófális helyzetbe sodorta a Csonkaországot.

De éppen így nem veheti le róla a kötelezettséget sem,
hogy az utódok érdekében ennek a hátrányos állapotnak a
megszüntetésére mindent el kell követnie.

Bármily erősen él is bennünk a revízió gondolata, számol-
nunk kell azzal a körülménnyel, hogy az utódállamok gazdasági
és birtokpolitikája révén csak kis hányadát fogjuk majd visz-
szakapni a Kárpátok nagy erdő-rezervoárjának és sok féltve
őrzött erdő helyén fogunk csak munkát és költséget igénylő
kopárságot találni.

Annál inkább érdekünk tehát, hogy a Csonkaország erdő-
gazdaságának és termelésének megfelelő fokozásával iparkod-
junk már előre is pótolni a jelentkező hiányokat és iparkod-
junk megteremteni a sokkal több megélhetési lehetőséget
nyújtó helyes gazdasági egyensúlyt.

Akár ipari, akár mezőgazdasági termelésünk támogatása
nem vezethet el bennünket ehhez az egyensúlyhoz addig, amed-
dig az ország fátlanságából előállott hiányokat megfelelően ki-
küszöbölni nem tudjuk.

Minden év, amit ebből a szempontból elveszítünk, pótolha-
tatlan hiányt és igen súlyos milliókra menő veszteséget jelent
az egész magyar közgazdaságra, s ezért azzal a tiszteletteljes
kérelemmel fordulunk ezúton a magyar törvényhozás mindkét
házához, méltóztassék ezeket a kérdéseket a megvalósulás stá-
diumába juttatni.

Részletes javaslatunk már régóta a kormányzat előtt fe-
küsznek és amint arra az előzőkben már volt szerencsénk rá-

mutatni, megjelölik egyúttal azokat forrásokat is, amelyekből a kormányzat a szükséges anyagi erőt merítheti.

Okuljunk a közelmúlt szomorú tanulságain és ne vesztessük el legalább a további esztendőket, mert enélkül az egész magyar őstermelés talpraállítására komolyan alig számíthatunk.

Budapest, 1933. évi február hó 22-én.

Az Országos Erdészeti Egyesület nevében:

Bíró Zoltán s. k.,
ügyvezető.

Térfi s. k.,
alelnök.

1851

1866

